

Chotkovy sady – Královská obora

Někdo nám chce tu páteční vycházku Prahou zpříjemnit. Tramvajovou zastávku Chotkovy sady, místo našeho srazu, dělníci rozebrali jen pár dnů před našim příchodem a Krupkovo náměstíčko plné památek dopadlo úplně stejně.

Naštěstí Praha není Londýn, všude je blízko a něco trochu změnit není problém. Královský letohrádek zná také každý a park nejvyššího purkrabí, hraběte Chotka je zahradníky skvěle upraven. Bez problému nás dovedl k našemu prvnímu zastavení, unikátní **Bílkově vile**.

Ta si stojí schována za borovicemi na místě jako kdysi, zato před ní je staveniště plné bagrů, nejrůznějších strojů a dělníků. Je to takové malé stavební peklo. Nic to ale namění na tom že se jedná o secesní vilu postavenou podle vlastního návrhu architekta, sochaře a grafika **Antonína Bílka**. Nechal si ji postavit v roce 1911 jako vlastní rezidenci a ateliér v té době na klidném místě, schovanou za baštami sv. Tomáše a sv. Máří Magdaleny. Dnes stojí na jedné z nejrušnějších pražských křižovek a vzhledem k tomu je vila vhodná opravdu snad jen pro muzeum nebo galerii.

Do letenského parku je to odtud pár kroků, stačí obejít baštu svatého Tomáše s citlivě opravenými nájemnými domy a jsme tu.

Správně je ale západní část parku označována jako přírodní památka **Letenský profil**, naleziště četných zkamenělin. Naše turistická parta sem ale přichází za vodou. Přesněji za novou vodní **nádrží Letná**, jedním z nových krajinářských prvků v Praze. Práce na novém rybníku byla zahájena na podzim roku 2021 a dnes je téměř hotovo. A kde se vzalo tolik vody (13,5 tisíc m³.) pro nový rybník? Byla přečerpána z Vltavy **Rudolfovo štolou ze 16. století**. Park tím zkrásněl, rybník má dokonce ostrov, na nějž se dá dostat po dřevěném molu a navíc je to zásobárna vody pro zavlažování rozvedené po celém parku.

Pokračujeme, nekonečný obdiv patří všemu, co tu roste, mohutným platanům, javorům, jírovcům ale i nové výsadbě, určit co je co, není vůbec jednoduché. Míříme severním směrem do Bubenče.

Naším novým cílem je **Slavičkova ulice**. Ta snad nemá v Praze konkurenci. Sedm unikátních vil chráněných jako kulturní památka ČR na pouhých 250 metrech, to budete u nás hledat těžko. Jdeme od stadionu Sparty a vzali jsme to hezky popořadě.

Hned na rohu je **Suchardova secesní vila**. Pro sochaře **Stanislava Suchardu** ji navrhl architekt **Jan Kotěra**. Inspiroval se lidovou architekturou a vilu propojil se sochařským ateliérem v zahradě.

Hned naproti s č.196/7 **Maškova vila**. Vilu ve stylu secese si architekt a malíř **Karel Vítězslav Mašek** navrhl jako své rodinné sídlo v roce 1901. Dekorativní výzdobu stavby navrhli Antonín Waigant a Ludvík Wurzel. Zahrada byla navržena v neogotickém stylu, na ní se uskuteční za pár dnů 8. června aukce znovuobjeveného obrazu **Hra slunečních skvrn** z roku 1910 s vyvolávací cenou 3,5 milionu korun. Tak trochu zapomenutý Vítězslav Mašek byl kdysi stejně ceněný jako jeho generační souputník Alfons Mucha.

Sousedem Maška se stal další malíř, **Jan Říhovský**. Pro něj navrhl rodinný dům v roce 1899 arch. **Alois Driák**

Pod číslem 151/15 je další zajímavá stavba. Tu si nechal postavit **sochař Sucharda** jako rodinnou vilu v r. 1896. Jako novorenesanční stavbu ji navrhl architekt **František Schläffer**

Sousední Koulova vila je pod č.1563/17. I tady jsou sousedé pánové architekti. Vila byla postavena v roce 1896 s prvky lidové architektury a vladislavské gotiky ve stylu historismu. Arch. Jan Koula se prý snažil nalézt typický český národní sloh.

Rohový dům na levé straně je z r. 1893. Ten byl postaven podle návrhu architekta Rudolfa Koukoly ve stylu novorenesance.

Protější rohová parcela, ve velké zahradě je novorenesanční Pelléova vila z roku 1899. Byla postavena arch. Rudolfem Koukolou pro jeho tchýni Marii Knoblochovou. Své pojmenování vila získala podle francouzského generála, velitele francouzské vojenské mise v Československu Maurice Pellé, který zde žil v letech 1919 – 1920.

Opustili jsme Slavíčkovu ulici s vilami slavných architektů a pokračujeme Bubenčí čtvrtí diplomatů. Zastupitelství Slovenska, Číny, Arabské Egyptské republiky, Korejské republiky a do toho nepřehlédnutelný jírovec – kaštan kam se podíváš, rozkvetlá bílá a růžová nádhera. Není náhodou, že jedna z nejznámějších ulic Bubenče je ta **Pod kaštany**. Na ní uprostřed křižovatky několika ulic je dílo **Stanislava Suchardy** pomník sbormistra a skladatele **Karla Bendla**.

Pelléova ulice nás přivádí k reprezentativní **Petschkově vile** z roku 1930. Petschkovi byli významná bankéřská a průmyslnická rodina. V roce 1938 v reakci na všeobecnou mobilizaci emigrovali do Anglie. Veškerý majetek propadl ve prospěch německé říše.

Obrovská stavba je ukázkou eklektického slohu, tedy i slohů a stylů k sobě se nehodících. Dnes po rekonstrukcích je zde **Muzeum literatury a Památník písemnictví**.

V sousedství na obrovské parcele stojí **Lannova vila**. Adalbert **rytíř Lanna** byl významný podnikatel, mecenáš a sběratel umění. Projekt vily vypracovali **architekti Ignác Ulman, Viktor Barvítius, Josef Schulz a arch. Jan Koula**.

Objednavatelem vily byl **Vojtěch Lanna mladší**. Rodinu Lannů proslavily stavby železnic, říční a regulační stavby, přístavy, zdymadla apod. Jsou také zakladateli Uměleckoprůmyslového muzea v Praze, kam darovali svou sbírku uměleckého skla.

Současná výstava v exteriérech Lannovy vily

Úzká ulička nás zavádí do nejstarší části Bubenče, to co tady dnes stojí, vzniklo převážně **v 18. století** anebo je postaveno na základech z té doby. Jako třeba bývalá **Kholova chalupa**, novodobí projekt z 90. let minulého století je upraven slavnou architektkou **Evou Jiříčnou** na bytový projekt.

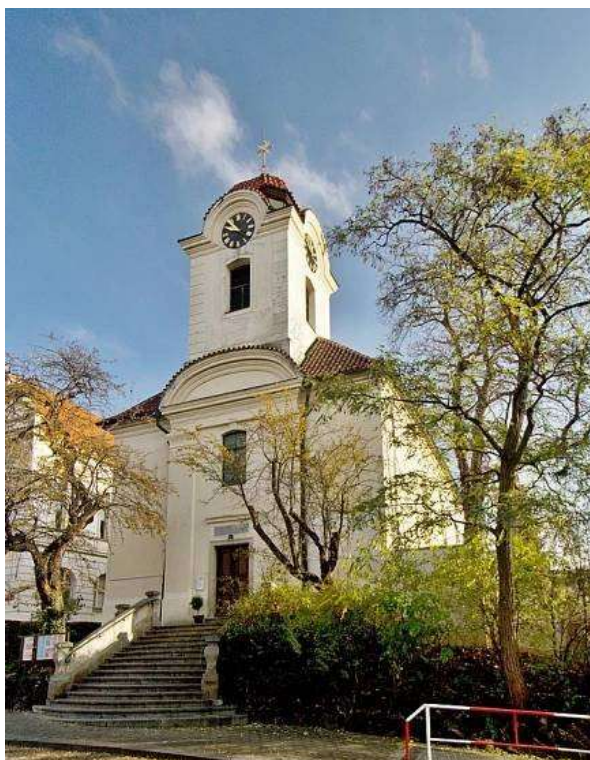
Dům na nároží býval domovem českého malíře **Hanuše Schwaigera**. Byl postaven v první polovině 19. století. V letech 1882 – 1896 byl přestavěn do současné podoby. Dnes slouží jako hotel.

Z okna viděl český malíř na hostinec Na slamníku.

Tradice téhle hospody sahá až do středověku, to se ještě jmenovala Dolejší krčma. A proč Na slamníku? V okolí se o velikonočních slavnostech tradiční setkání pražských krejčů. Rituál oslav byl takový že krejčí stříhali plátno na slamník, tovaryši a učedníci slamník ušili a ozdobili barevnými mašlemi. Krejčí na něj vyšili postavy panny a mládence. Slamník se potom zavěsila na májku a okolo se tancovalo. **Barokní hostinec** Na slamníku je bývalá viniční usedlost a výletní hostinec, je chráněn jako kulturní památka České republiky.

Hanuš Schwaiger ale nemusel z oken koukat jenom na hospodu, hned vedle na nábřeží stojí již od roku 1801 kostel **svatého Gotharda** s obrazem svatého Gotharda na oltáři od vídeňské malířky **Barbary Kraftové**. A v ohradní zdi bývalého hřbitova je opravená výklenková kaple se sochou svatého Jana Nepomuckého.

Přilehlá Gotthardská ulice míří k jedné z bran do Královské obory. Tady, těsně před bránou je ještě jedna památka. Dům **U Božího oka** založený v roce 1785. Přestavěn byl 1862. Dnes slouží jako vyslanectví Nizozemského království.

V Královské oboře nás tentokrát zajímají nové rybníky a vše kolem nich. Jejich propojení, efektní a praktické můstky, dřevěná plata, vodní lanovka na ostrov a samozřejmě nádherná příroda zdejšího parku. Spolu s opravenou **Šlechtovou restaurací** a nad ní **Místodržitelským letohrádkem** je to místo které nám svět může závidět. Je to skutečně velká zelená oáza uprostřed města. Dnes by již nikdo nepoznal, že v letech 2002 a 2013 byla celá obora zaplavená vodou a část vegetace zničena.

Rozšíření vodních ploch v Královské oboře Stromovka bylo situováno do nejvíce podmačených částí dna bývalého **Rudolfova rybníka**.

Podařilo se tak Malou říčkou zajímavě propojit všech šest rybníků. Vešli jsme branou z Bubenče tedy ze západní strany. Tady jsou všechny tak jak jsme mezi nimi nebo okolo prošli: Slunečnice, Srpeček, Rudolfův, Šestáček, Zelený, a ten nejmenší Rozinek.

Málokde můžete od rybníka odejít tunelem a cestou si mezi stromy dojít do **Vozovny** na pivo. To je možné během páteční vycházky s turistickou partou jediné tady v Královské oboře Stromovka.

V pátek 19. května 2023.

Vycházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi, kronika Mirek.

Fotky pro kroniku pořídily Lýdie Stoupová a Ivana Sklářová.